

[Camre]

Jeg tror, at ganske mange mennesker har fået det indtryk, at den offentlige sektor i disse år kun skærer ned på udgifter og beskæftigelse. Virkeligheden er, at der foretages nogle omfordelinger, således at ressourcer flyttes fra mindre vigtige til mere vigtige områder, og oven i det er der altså for de fleste ministerier tale om en fremgang.

Langt den største absolutte stigning, vi forventer på et enkelt udgiftsområde, falder på arbejdsministeriet. Årsagen hertil er, at den internationale konjunkturedgang og den lavere vækst i den hjemlige økonomi i 1980 bevirker en betydelig vækst i ledigheden i 1981. Det er klart, at en dæmpning af udgiftsvæksten på kort sigt ikke er mulig på dette område. Der er foretaget visse nedskæringer af nogle offentlige aktiviteter, men en stor del af vores lovgivning indebærer fortsat, at udgifter og personaleforbrug vokser. Det skyldes dels, at forskydningerne i befolkningens sammensætning stiller øgede krav om pleje, pasning og behandling – mere end halvdelen af den offentlige personaleforøgelse tjener således disse opgaver – dels, at vi i en lavkonjunkturperiode må sætte ind med hjælpeforanstaltninger på område efter område og dér betænke, at besparelser alene vil flytte flere mennesker over i ledighedskøens meningsløshed.

Der er imidlertid ikke tvivl om, at vi fortsat skal søge at finde veje til at bremse den offentlige sektors resourceforbrug gennem produktivetsforbedringer, hvilket først og fremmest betyder nye og billigere måder at klare den offentlige indsats på.

I den forbindelse vil jeg gerne nævne, at finansudvalgets flertal i tillægsbetænkningen over finanslovsforslaget har peget på, at der må gøres en særlig indsats for at konvertere det overarbejde, som i staten alene har kostet ½ mia kr. i 1980, til almindelige fuldtidsstillinger. Overarbejde kan naturligvis ikke afskaffes totalt, men hvor det er en permanent foreteelse, må der ske ændringer af arbejdsgangen og ansættelse af ledige til at varetage opgaverne.

Finansudvalgets flertal har tillige i tillægsbetænkningen peget på det ønskelige i at foretage en gennemgang af eksisterende udvalgs og kommissioners virke med henblik på at ophæve dem, der måtte være overflødige, og bringe et dobbeltarbejde til ophør. Det er vores indtryk, at der også ad disse veje

kan ydes et bidrag til at dæmpe visse omkostninger.

Den økonomiske politik, vi har ført i 1980, har klart haft til følge, at underskuddet på betalingsbalancen er blevet 3–4 mia kr. lavere end forventet, altså et underskud på ca. 15 mia kr., og sker der ikke væsentlige forringelser i den forventede udvikling i verden uden om os, bliver underskuddet ikke højere i 1981, men det skal tilføjes, at nye olieprisstigninger kan forrykke disse udsigter betydeligt.

Der har på samme baggrund været en afdæmpning i inflationen til 9 pct. Den forventes i 1981 med 8,3 pct. igen at ligge klart under OECDs gennemsnit, som forventes at blive 10 pct. Førende OECD-lande som USA forventer 10,4 pct., Frankrig 11,4 pct., England 17,2 pct., Sverige 10,4 pct., Norge 10,7 pct., alt efter opgivelserne fra OECD-sekretariatet.

Disse træk ved vores udvikling er naturligvis glædelige, og de er vigtige forudsætninger for at ophjælpe vores konkurrenceevne.

Den negative side af denne udvikling er imidlertid ledigheden, der er så høj, at vi hurtigst muligt må søge nye veje til at dæmpe den. Statsbudgettet vokser 3,3 pct. i faste priser, selv når vi ser bort fra de øgede udgifter til arbejdsløshedsdagpenge, men det er ikke i sig selv i stand til at dæmpe ledigheden. Det skyldes, at produktionsvæksten er for ringe i forhold til den voksende arbejdsstyrke. Derfor må vi sætte stærkt ind for at opnå en sådan vækst. Det skal erindres, at vi i det seneste tiår har haft en rekordstor tilgang til arbejdsmarkedet, og at vi aldrig har haft en så stor total beskæftiget arbejdsstyrke som i dag. Det er et resultat af bl. a. socialdemokratiets erhvervs- og beskæftigelsespolitik, men vi har med den nuværende situation brug for videregående foranstaltninger.

Vi forventer i 1981 en produktionsvækst på 1 pct. Det er godt i forhold til Vesttyskland, England og Italien, som forventer direkte nedgang, men det er ikke så godt i forhold til Japan, som kan forventes at få en vækst på 3,8 pct. Det er derfor uomgængelig nødvendig at fremhæve, at en forbedring af vores konkurrenceevne er en forudsætning for, at vi kan øge beskæftigelsen. Det er af allerstørste betydning, at der i 1981 ikke udløses indkomststigninger af større omfang.